

Sygn. akt VII Ka 895/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Grzegorz Gładkojć

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Olsztyn-Południe w Olsztynie Mirosława Kulisia

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2024 r.

sprawy: **K. K. (1)**, ur. (...) w P., syna W. i M. z domu Z.

oskarżonego z art. 207§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie II Wydziału Karnego z dnia 1 września 2023 r., sygn. akt II K 1462/22

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego K. K. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 895/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 1 września 2023 r. w sprawie o sygn. II K 1462/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>1/ obrońca K. K. (1)- adwokat W. S. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., przez brak odniesienia i uwzględnienia przez Sąd w uzasadnieniu ww. wyroku zeznań świadków S. C., E. (...), a także dowodu z dokumentacji niebieskich kart, co skutkowało względem treści wyroku dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych odnoszących się do winy oskarżonego i realizacji przez niego znamion zarzucanego czynu zabronionego.</p> <p>2/ obrońca K. K. (1)- adwokat E. A. wyrokowi zarzuciła:</p> <p>I obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonej A. K. (1) i uznanie za wiarygodne jej zeznań w zakresie w jakim wskazywała na stosowanie wobec niej przemocy DtZCZ oskarżonego, podczas gdy wiarygodność zeznań pokrzywdzone; została podważona logicznymi, spójnymi i konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonego, a także uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami świadków S. C., M. C. (1), W. W. (2); A. A., M. G. M. R., E. O.) i innymi dowodami złożonymi przez oskarżonego (m.in. wiadomości sms sim, pisma procesowe sprawach cywilnych, listy, dokumentacja lekarska, obdukcje, nagrania), co winno skutkować konkluzją, że</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zeznania pokrzywdzonej są w całości niewiarygodne i nie powinny zostać uwzględnione przy ustalaniu faktów,

2. art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie tako podstawy rozstrzygnięcia zeznań pokrzywdzone; A. K. (2) przy jednoczesnym wskazaniu przez Sąd, że daje wiarę jej zeznaniom jedynie zakresie, w jakim jej zeznania zostały opisane przez inne osoby, natomiast jak wynika z materiału dowodowego tymi „innymi osobami” był tylko świadek W. R., którego zeznania i nie zostały przez Sąd Rejonowy uznane za w pełni wiarygodne, zatem skoro zeznania pokrzywdzonej nie zostały uznane za w pełni wiarygodne i zeznań tych nie potwierdziły wiarygodne zeznania innych świadków, to zeznania pokrzywdzonej nie powinny stanowić podstawy ustalenia faktów,

3. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i uznanie ich za częściowo niewiarygodne, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego były logiczne, spójne i konsekwentne a nadto zostały poparte zeznaniami świadków (S. C., W. W. (2), M. G., M. R., B. S., R. P. i E. O.) i innymi dowodami złożonymi przez oskarżonego (m.in. wiadomości sms, pisma procesowe w sprawach cywilnych, lisy, dokumentacja lekarska, obdukcje, nagranie), zatem wyjaśnienia powinny zostać uznane za wiarygodne w całości i stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a co za tym idzie doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

4. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka P. F. i bezpodstawne

uznanie, że zeznania są wiarygodne i mogą stanowić postawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, podczas gdy zeznania świadka są chaotyczne i niespójne, świadek nie potrafił umiejscowić w czasie opisywanych przez siebie zdarzeń, zeznania świadka złożone na etapie postępowania przygotowawczego różnią się od tych złożonych w sądzie i trudno zeznaniom tego świadka przyznać walor jakiegokolwiek wiarygodności,

5. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka W. R. i przyjęcie jako podstawy rozstrzygnięcia zeznań tego świadka, przy jednoczesnym wskazaniu, że do zeznań świadka należało podejść z ostrożności z uwagi na udowodnione przez oskarżonego, bliskie relacje świadka z pokrzywdzoną,

6. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadków S. C., W. W. (2), M. G., M. R., B. S., R. P. i E. O., a świadczących o niewiarygodności pokrzywdzonej oraz o przemocy stosowanej przez pokrzywdzoną wobec oskarżonego, które to dowody zostały uznane przez Sąd za wiarygodne w całości, zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, co w konsekwencji doprowadziło do oparcia ustaleń faktycznych w sprawie jedynie na części materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej,

7. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a wynikających z dowodów z dokumentów złożonych przez

oskarżonego i świadczących o tym, pokrzywdzona mijala się z prawdą lub naginała prawdę na własną korzyść, czy też nadbudowywała rzeczywistość, a także świadczących o przemocy pokrzywdzonej wobec męża (jak dokumentacja medyczna oskarżonego), do których to dowodów Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku w ogóle się nie odniósł i nie wskazał też, aby nie zostały uwzględnione przy ustalaniu faktów, co w konsekwencji doprowadziło do oparcia ustaleń faktycznych w sprawie jedynie na części materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej

8. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnego dowodu postaci nagrania znajdującego się na płycie dyd z k. 414, mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy gdyż nagranie to podważało po raz kolejny wiarygodność zeznań pokrzywdzonej, która wskazywała jakoby oskarżony w trakcie nagranych spotkań miał ją obściskować i która na nagraniu jednoznacznie wykazuje swoją przewagę nad oskarżonym, co w konsekwencji doprowadziło do oparcia ustaleń faktycznych w sprawie jedynie na części materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej,

9. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezasadne nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy o opinię biegłego psychologa, celem stwierdzenia czy oskarżony wykazuje cechy osobowości ofiary przestępstwa znęcania bądź inne zachowania lub cechy świadczące o tym, że mógł być ofiarą znęcania, jak również celem stwierdzenia

jakie są możliwości oskarżycielki posiłkowej A. K. (1) w zakresie postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń, czy ma skłonności do konfabulacji, mimo że zapisy znajdujące się w dokumentacji medycznej oskarżonego świadczą o tym, że był ofiarą przemocy, zaś sposób relacjonowania przez pokrzywdzoną zdarzeń i jej zachowanie w trakcie procesu wskazywały na zaburzenia postrzegania rzeczywistości, zaś zawnioskowany dowód nie zmierzał do dokonania przez biegłego oceny zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego, ale do zasięgnięcia wiadomości specjalnych o stanie zdrowia psychicznego stron, co pozwoliłoby Sądowi na właściwą ocenę ich zeznań przez pryzmat ewentualnych zaburzeń i poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie,

10. art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. polegające na niedostatecznym wyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku jego podstawy faktycznej, nie odniesienie się do wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, którzy opisywali agresywne zachowania pokrzywdzonej wobec męża, a także na niedostatecznym wyjaśnieniu, które dowody zostały przez Sąd uznane za wiarygodne i dlaczego (w „szczególności w uzasadnieniu wyroku brak jakiegokolwiek odniesienia do dowodów z dokumentów przedłożonych przez oskarżonego), co miało istotny wpływ na treść wyroku i możliwość przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa znęcania się, gdyż nie jest możliwe „wzajemne znęcanie się małżonków” i w przypadku braku możliwości ustalenia przewagi fizycznej i psychicznej jednego na drugim, nie ma podstaw do skazania, zatem

uzasadnienie wyroku powinno zawierać odniesienie się do dowodów świadczących

o przemocę pokrzywdzonej wobec męża,

11. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na nienależytym odniesieniu się, w sposób niespełniający minimalnego standardu procesowego, do wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, którzy podważali wiarygodność pokrzywdzonej i opisywali agresywne zachowania pokrzywdzonej wobec męża, co miało zasadniczy wpływ na treść rozstrzygnięcia i świadczy o przeprowadzeniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, ułożeniu stanu faktycznego sprawy pod wybrane zeznania pokrzywdzonej, wbrew wymowie zgromadzonych w sprawie dowodów oraz zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a także o nieobiektywnej, niespójnej i wybiórczej analizie materiału dowodowego, naruszeniu zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów i rozstrzygnięciu zaistniałych w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że:

1. oskarżony w okresie od w okresie od marca 2020 r. do 9 stycznia 2021 r. znęcał się nad żoną, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie, w tym. wyjaśnienia oskarżonego i zeznania zawnioskowanych przez niego świadków temu przeczą, a co najmniej świadczą o wzajemnej

przemocy ze strony pokrzywdzonej, co wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu, a nadto pokrzywdzona nie przedstawiła żadnej dokumentacji medycznej czy też zdjęciowej o świadczącej o tak znacznie nasilonej przemocy ze strony męża jak to zostało wskazane w opisie czynu, zaś zeznania świadków przez niąawnioskowanych okazały się w znacznej mierze niewiarygodne,

2. w styczniu pokrzywdzona zaciągnęła kredyt w kwocie 50000 zł które ZABRAŁ oskarżony, podczas gdy sama pokrzywdzona w pozwie o zapłatę twierdziła, że zaciągnęła kredyt gdyż ufała mężowi, we wszystkim go wspomagała i strony wspólnie układały perspektywę życia i wspólnego funkcjonowania, zatem nie może być mowy o ZABRANIU przez oskarżonego środków z kredytu, czy też o stosowaniu w ten sposób przemocy psychicznej przez oskarżonego (abstrahując już od wyjaśnień oskarżonego, który w ogóle zaprzecza jakoby kredyt został przeznaczony na spłatę jego zadłużeń),

3. oskarżony groził pokrzywdzonej, że przestanie płacić kredyt, podczas gdy oskarżony spłacał kredyt jeszcze przez 10 miesięcy od wyprowadzki z domu pokrzywdzonej (co wprost wynika z okoliczności na jakie wskazywała pokrzywdzona w pozwie o zapłatę) i kwestia braku płatności kredytu stanowiła podstawę do stosowania gróźb przez pokrzywdzoną wobec męża (choćby w wiadomościach sms wysyłanych do oskarżonego),

4. pokrzywdzona bała się oskarżonego, podczas gdy pokrzywdzona nie wyraziła zgody na rozwód, wysyłała do męża

wiadomości, w których stosowała wobec niego groźby, ubliziała oskarżonemu i poniżała go w obecności innych osób, stosowała przemoc fizyczną wobec oskarżonego, zaś po tym jak oskarżony w styczniu 2021 r. wyprowadził się z jej domu, poprosiła go o remont domu, szukała kontaktu z oskarżonym przyjeżdżając i dzwoniąc do jego miejsca pracy,

S. oskarżony miał przewagę psychiczną nad pokrzywdzoną, podczas gdy pokrzywdzona A. K. (1) jest o 11 lat starsza od oskarżonego, związek z oskarżonym stanowi dla niej kolejny, trzeci związek małżeński, po ślubie, strony zamieszkały w domu pokrzywdzonej, nie mają wspólnych dzieci, pokrzywdzona nie była ekonomicznie uzależniona od męża, pracuje jako kierownik działu rozwoju w szpitalu w O., a dodatkowo pracuje na uniwersytecie i zdobyła doktorat, gdyby faktycznie dochodziło do zachowań agresywnych ze strony męża i to o tak znacznym nasileniu jak to przedstawia, nic nie stało na przeszkodzie, aby rozstała się ze swoim mężem, ponadto pokrzywdzona nie obawiała się męża, była stanowcza w swych licznych działaniach podejmowanych przeciwko mężowi.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacje obrońców oskarżonego zasługiwały na uwzględnienie a z uwagi na praktyczną tożsamość zarzutów

możliwe jest jednoczesne się do nich ustosunkowanie.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w środkach odwoławczych, to przede wszystkim zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody w istocie świadczą o braku zawinienia oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynów.

Przed wszystkim wskazać należy, że wprawdzie w uzasadnieniu jak na k.577 odw. wskazano, że nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, to analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku w istocie nie wskazuje dostatecznych przyczyn takiego rozstrzygnięcia. Trafnie zatem skarżąca zarzuciła, że Sąd I instancji nie wskazał, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego i ograniczył się do stwierdzenia, że „tak do zeznań oskarżonego, jak i zeznań pokrzywdzonej podchodził z dużą ostrożnością, wskazując że relacje stron były ukierunkowane na wykazanie winy drugiej strony”.

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania A. K. nie mogły być podstawą dla pewnych i stanowczych ustaleń w sprawie. Wprawdzie pokrzywdzona konsekwentnie wskazywała na szereg zachowań oskarżonego, które w jej mniemaniu stanowiły znęcanie się nad nią, to faktycznie analiza jej twierdzeń wskazuje na bardzo silną motywację do ukarania oskarżonego oraz negatywne wobec niego emocje ale jednocześnie brak jest w nich takich okoliczności które rzeczywiście pozwalałyby na przyjęcie po stronie K. K. znamion czynu z art.207§ kk. Podkreślić przy tym należy, że nadużywanie przez oskarżonego alkoholu, co było

zasadniczą przyczyną interwencji Policji samo przez się nie może być uznane za determinujące przyjęcia znęcania się nad pokrzywdzoną. Co znamienne, analiza akt sprawy wskazuje, że pokrzywdzona potrafi inicjować postępowania, kierować pisma procesowe i podejmować działania dla zabezpieczania swoich spraw. Tymczasem trafnie skarżąca zauważyła, że „pokrzywdzona, która na co dzień pracuje w szpitalu, jest osobą zaradną życiowo i wykształconą, nie przedłożyła do sprawy jakiegokolwiek obiektywnego dowodu na fakt stosowania wobec niej przemocy - czy to w postaci obdukcji, czy to w postaci zdjęcia, czy to w postaci zeznań osób, które widziałyby ślady pobicia na jej ciele, raz twierdząc że oskarżony bił tak, że śladów nie zostawiał, a raz że nosiła golfy z długim rękawem, żeby te ślady ukryć”- k.589.

Zatem zgodzić się należało z zarzutami zawartymi w apelacjach, że to nie relacja pokrzywdzonej ale właśnie wyjaśnienia oskarżonego pozostają spójne z zeznaniami świadków i dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy i tym samym należało przyznać im walor wiarygodności. Oskarżony od początku konsekwentnie zaprzeczał aby znęcał się nad pokrzywdzoną oraz logicznie wyjaśniał, że faktycznym powodem złożenia przez nią zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa była chęć wymuszenia na nim płatności kredytu obciążającego oboje małżonków. W tym zakresie zauważyć należy, że choć A. K. między innymi twierdziła, iż oskarżony stosując wobec niej przemoc finansową, zmusił ją do zaciągnięcia kredytu i na powyższe powołała na

świadka pracownika banku A. G., to wymieniona jednakże tej okoliczności nie potwierdziła. Jak istotną była pokrzywdzonej kwestia kredytu, która faktycznie nie może mieć znaczenia dla oceny czy K. K. dopuścił się znęcania nad członkiem rodziny świadczy i to, że w odpowiedzi na pozew o rozwód, o który wystąpił oskarżony pokrzywdzona napisała, że: „wyrażam zgodę na rozwiązanie małżeństwa za porozumieniem, tylko gdy mąż spłaci swój kredyt gotówkowy zaciągnięty jako moje zobowiązanie na rzecz męża (zaś) brak spełnienia warunku spowoduje wniesienie sprawy z orzekaniem o winie”. Co więcej, A. K. zapowiadała wszczęcie postępowania karnego oraz zawiadomienie dowódcy jednostki wojskowej o braku płatności kredytu.

Co do bardzo mocno akcentowanego przez pokrzywdzoną zdarzenia na stacji benzynowej przy ni. (...) w O., do którego miało dojść wiosną 2020 r., to pokrzywdzona podawała, iż wówczas to pracownicy stacji udzielili jej pomocy zamykając ją w składziku na szczotki- k.12. Tymczasem podczas pracownik stacji R. P. – k.63-64 zeznał, że pokrzywdzona wbiegła na stację nie mówiąc ani słowa i uciekła na zaplecze. Wymieniony nie był bezpośrednim świadkiem przemocy ze strony oskarżonego oraz nie widział obrażeń u pokrzywdzonej.

Oskarżycielka posiłkowa twierdziła również, że oskarżony miał nachodzić ją w miejscu pracy, przeszukiwać jej biurko, zachowywać się wówczas agresywnie a bezpośrednim świadkiem tego miała być jej współpracowniczka A. A., która miała się oskarżonego „straszenie

bać"- k.13. Tymczasem świadek stwierdziła, że nie jest jej wiadomym na temat znęcania się przez oskarżonego nad pokrzywdzoną; wprawdzie raz była świadkiem jak K. K. przeglądał biurko oskarżycielki posiłkowej ale nie widziała aby wyciągał z niego jakiej przedmioty albo aby rzucał szufladami- k.79 odw.-80. Wreszcie wymieniona na rozprawie wprost wskazała, że nie boi się oskarżonego – k.513.

Podkreślenia wymaga, że S. C., która co istotne miała kontakt z obiema stronami, faktycznie nie potwierdziła zdarzeń opisywanych przez pokrzywdzoną, w których to miało dochodzić do użycia przemocy ze strony oskarżonego, w szczególności co do rzekomego duszenia paskiem w łazience czasie kłótni o psa- k.59 odw.-60. W tożsamy sposób to zdarzenie opisywał M. C. (2), który nie potwierdził faktu duszenia paskiem pokrzywdzonej oraz wskazał, że K. K. nie był wtedy ani kiedykolwiek agresywny wobec pokrzywdzonej i w czasie przedmiotowego zdarzenia chodziło mu tylko o psa - k. 182-183. Wracając do relacji S. C., to wymieniona opisując kolejne spotkanie małżonkami K. z okazji S. 2020 r. zeznała, że to A. K. (1) zachowywała się wówczas wobec oskarżonego agresywnie, wyzywała go a oskarżony próbował ją uspokoić – k.60. Analiza zeznań S. C. oraz W. W. (2), w istocie bezpośrednich obserwatorów relacji stron wskazuje, że faktycznie sytuacja w ich małżeństwie wyglądała odmiennie niż przedstawiała to pokrzywdzona albowiem wymienione twierdziły, że to A. K. miała zachowywać się agresywnie wobec oskarżonego, wyganiać go z domu, poniżać,

uderzyć tłuczkiem do mięsa w czoło, kierować wobec niego groźby, że go zniszczy, wzywać niezasadne interwencje policji a ponadto wymienione pomimo pozostawiania z pokrzywdzoną w bliskich relacjach, nie zaobserwowały u niej śladów pobicia a przecież K. K. zgodnie z treścią aktu oskarżenia opartą o jej zeznania miał żonę przyduszać, krępować, kopać i uderzać po całym ciele, ciągać za włosy, wykręcać jej ręce.

W istocie bark jest wystarczających podstaw aby przyjąć, że potwierdzeniem stosowania przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej przemocy była relacja W. R.. Sam Sad I instancji do jego zeznań podchodził z ostrożnością „jako osoby będącej w bliskich stosunkach z pokrzywdzoną”, na co wskazywał nie tylko oskarżony ale i S. C.-k. 60. Zasadnie przy tym w apelacji wskazano, że W. R. chcąc jak się zdaje tak mocno wspierać pokrzywdzoną, iż podawał nawet o zgwałceniu A. K. przez oskarżonego – k.455 odw. a nawet sama pokrzywdzona o takim zachowaniu K. K. nie zeznawala.

Trafnie skarżąca ponadto zauważyła, że syn pokrzywdzonej-H. G., wyprowadził się z jej domu jeszcze w 2019 r. – k.482 a zatem informacje o wzajemnych relacjach stron mógł czerpać jedynie od swojej matki. Również W. G. nigdy nie spotkał, nie widział oskarżonego i nie był świadkiem żadnych zdarzeń z udziałem stron – k.458. Także K. J. kontakt z oskarżonym ostatni raz miała w 2019 r. – k. 486 odw. Odnośnie zaś relacji P. F. to wymieniony podał, że poznał strony, kiedy wyszedł z więzienia, gdzie odbywał karę za podpalenie obory, co miało miejsce przed Świętami

Bożego Narodzenia 2021 r. – k. 480 odw. a zatem siła rzeczy ni mógł być świadkiem zachowań oskarżonego okresie objętym treścią aktu oskarżenia.

Wreszcie i relacja policjanta prowadzącego niebieską kartę – świadka R. R. w istocie wskazuje na problemy oskarżonego z nadużywaniem alkoholu a nie na stosowanie wobec pokrzywdzonej przemocy- porównaj k.457 odw.-458. Ponadto w zakresie niebieskich kart, to te dokumenty faktycznie oparte były na relacjach stron a tym samym wbrew stanowisku Sądu Rejonowego – k. 577 odw. nie są wystarczającą podstawą dla czynienia pewnych i niebudzących wątpliwości ustaleń w sprawie.

Z drugiej strony prawidłowo w apelacji skarżącej wskazano, że szereg świadków: M. G., B. S., R. P., M. R. i E. O. podawało o okolicznościach tak korzystnych dla oskarżonego jak i o spornych kwestiach majątkowych stron, które to jednakże nie mogą stanowić przedmiotu oceny w zakresie znęcania się oskarżonego nad pokrzywdzoną. Zauważyć przy tym należy, że w uzasadnieniu Sadu Rejonowego brak jest także oceny zeznań osób wskazanych w apelacji jak na k.590.

Natomiast co do odwoływania się przez skarżącą do dowodów z dokumentów iw wskazanych jak na k. 590 oraz nagrania jak na k.410-414 to dotyczą one zachowań poza okresem przyjętym w zaskarżonym wyroku.

Jedynie dla porządku zauważyć należy, że jak wynika z treści dokumentów przedłożonych na rozprawie odwoławczej

postępowanie o rozwód zakończyło się bez orzekania o winie stron a ponadto prawomocnie oddalono powództwo pokrzywdzonej o zapłatę - k.662, k.663-668.

Reasumując podzielić należało stanowisko skarżących co do tego, że pokrzywdzona nie była ofiarą przemocy a oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa znęcania się. Oczywistym jest, że pozycie stron w okresie objętym rozstrzygnięciem nie było zgodne co było związane z nadużywaniem przez K. K. alkoholu oraz sporami na tle majątkowym. Z reguły zachowania wypełniające znamiona przestępstwa znęcania mają miejsce za tzw. zamkniętymi drzwiami, a ofiary przemocy wielokrotnie odczuwają wstyd i obawę przed zgłoszenie powyższych zachowań na Policję. Jednakże w niniejszej sprawie, mając na względzie postawę pokrzywdzonej nie sposób uznać, iż z uwagi na złożoną relację małżeńską wymieniona nie wiedziała gdzie należy szukać pomocy. Niewątpliwie toczący się pomiędzy stronami ostry konflikt miał charakter sporu małżeńskiego, a nieetyczne zachowania małżonków miały charakter wzajemny, jednakże po stronie oskarżonego w świetle wniosków płynących z omówionych dowodów nie miało miejsce znęcanie na d A. K.. Ta ostantia jest starsza od oskarżonego a strony nie mające wspólnych dzieci mieszkały w jej w domu. Co istotne pokrzywdzona nie była uzależniona ekonomicznie od męża a ponadto w ocenie Sądu Okręgowego pokrzywdzona faktycznie nie tylko nie obawiała się K. K. ale potrafiła być stanowcza w działaniach podejmowanych dla zabezpieczenia swoich praw.

Wniosek		
Wskazując na powyższe skarżący wnieśli o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec wskazanych okoliczności podzielono wnioski skarżących o zmianę wyroku i uniewinnienie K. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie II Wydziału Karnego z dnia 1 września 2023 r. , sygn. akt II K 1462/22 I zmieniono w ten sposób, że oskarżonego K. K. (1) uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wobec zarzutów apelacji obrońców zawartych w środkach odwoławczych uznano, że zgromadzone w sprawie dowody w istocie świadczą o braku zawinienia oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu z art.207§1 kkz.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		
<p>4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>

Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie art.632pkt 2 kpk koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. K. adwokat E. A.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 28 listopada 2022r. w sprawie II K 1995/18

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. K. (4) adwokat W. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 28 listopada 2022r. w sprawie II K 1995/18

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana